

Vladimíra
Komorovská

bonvivánske chiaroscuro

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV

Vladimíra Komorovská
Bonvivánske chiaroscuro

Vladimíra
Komorovská

***bonvivánske
chiaroscuro***

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV

Copyright © Vladimíra Komorovská 2010
Epilogue © Vladimír Petřík 2010
Cover photo © archív autorky 2010
Cover design © Dušan Babjak 2010
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Vladimíra Komorovská: Bonvivánske chiaroscuro
Doslov napísal Vladimír Petřík
Zodpovedná redaktorka Ingrid Skalická
Obálka Dušan Babjak
Sadzba a tlač ETERNA Press, s. r. o.
Vydanie prvé
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-408-9

Ak si zvíťazil nad svetom, si vytrvalý, ak si zvíťazil nad smrťou, si statočný, ak si zvíťazil nad svojimi sklamaniami, si hrdina, ktorý namiesto vavrínov nesie na pleciach skúsenosti.

Aký to strašný veniec!

Jonathan Swift

Láska je dieťa ilúzie a matka dezilúzie.

Miguel de Unamuno y Jugo

So srdcom mávame ťažkosti v každom veku. V mladosti strácame pre srdce rozvahu, v stredných rokoch preň prichádzame o čas a v starobe nás srdce oberá o dôstojnosť – o rozvahu, čas i obsah peňaženky.

George Bernard Shaw

Nič nie je obratnejšie ako jazyk ženy, nič nie je úskočnejšie ako jej výčitky, nič nie je príšernejšie ako jej zlosť, nič nie je chúlostivejšie ako jej slzy.

Plutarchos

Žena sa vydá druhý raz z nenávisti k svojmu prvému mužovi. Muž sa žení druhý raz z lásky k svojej prvej žene. Ženy šťastie skúšajú, muži ho riskujú.

Oscar Wilde

BOHÉM

Kto sa zamiluje sám do seba, nemáva nijakého soka.

Benjamin Franklin

Presúšam sa po dome v hodvábnom župane ako duch bez štipky duchaplnosti, s pohárom rumu v ruke a popíjam, aby som zahnal pocit, že mi zhandravené svalstvo odpadáva od kostí, a zabudol na svoj zhumpľovaný ksicht, ktorý by znechutil aj esteticky nenáročného človeka, aby som zapudil úzkosť, depresiu, nudu a všetky pochybnosti o vlastnej výnimočnosti, siaham po fľaši a poriadne si uhýnam, aby som pocítil v hlave švips a konečne našiel samého seba, aby som rozšíril hranice svojho ja a mohol viesť duchaplný rozhovor s osvietenými veľduchmi bez obáv, že na ceste do cudzích hĺbok uviaznem na vlastnej plytčine, prípadne sám so sebou, keď sa mi nepodarí utopiť v alkohole defilé žien, ktoré mi postupne vstupovali do života a prevracali ho naruby, ktoré mi neprepáčili ani vlastné nedostatky, keď ma prestali milovať, navonok pôsobím ako pôžitkárske, slabošské a nezodpovedné indivíduum, lebo len ja viem, že pijanstvo je symptóm choroby, zvanej život a zahŕňajúcej komplex vlastnej zbytočnosti a márnosti, čo treba liečiť chľastom, ktorý nie je pochodom k slobode, lež tangom k otroctvu, ktorý je rodeným otrokárom, lebo nepomáha riešiť problémy veľkého kalibra, ba ešte viac ich zauzľuje, mne však umožňuje nazrieť hlbšie do vlastného vnútra, odchyľuje

mi dvere do šialenstva, čo ma odnepamäti magicky priťahovalo, a pomáha zahnať osamelosť, kam ma vrhajú múry vlastného domu, ktorý som si zariadoval ako útočisko pred neprijateľným a nevraživým svetom, ako súčasť svojej nezávislosti a túžby vymaniť sa z uniformity, zo sivej zóny priemeru, kým som sa nestal jeho zajatcom, jeho rukojemníkom, lebo sloboda, ten skvostný vynález filozofov, je nutnosť pochopená ľuďmi, no nepochopená bohmi, i keď vyznávam tézu, že Boh stvoril človeka na svoj obraz, že svet riadi demiurg, ktorý vedie bohémsky spôsob života, možno ho vnímam skreslene, možno uvažujem sploštene, no neprivykol som si hľadať spásu v Bohu, lež v alkohole, neprebíjam sa, lež prepíjam životom k poznaniu neznáma, hoci už zavše nespoznávam ani známych, neúspešne sa pokúšam zachovať si v chorom svete zdravú dušu, ktorá je ustavične smädná, neprestajne žízni po skazonosnej miazge, čo zabíja mozgové bunky, no zároveň povznáša moje slávybažné *alter ego* literáta na voľnej nohe so zviazanými rukami, občas ma inšpiruje a najmä mi ako zdevastovanému troglodytovi vo výslužbe zalieva trhliny na duši a udržuje ma vo vlastnej koži, ktorú ešte vždy zahaľujem elegantným odevom, aby som navonok pôsobil provokatívne, noblesne a dôstojne, aby som v tom stádovitom veku ostal sám sebou, a nie sám, hoci nie je výhodné ani bezpečné pasovať sa do pozície *arbitra elegantiarum* a vyvolávať rozruch iba oblečením, lebo sa zbytočne vystavujem riziku, že satirici ma začnú považovať za módného satirika a módni panáči za satiru v móde, čo by mi zaručene potvrdil aj šarmantný gróf d'Orsay, ktorý pred dvoma storočiami prevzal po britskom švihákovi Georgeovi Brummelovi žezlo kráľa módy, uviedol do nej dlhý voľný plášť s množstvom výstredných doplnkov a bezostyšne pohoršoval odkvitnutého vikonta de Chateaubriand, ktorý napriek vrodenému daru tvorivého aristokratického ducha zrejme tiež nikdy nedospel, keď sa mu tak ťažko starlo, ba vyvádzal

z miery aj svojho rovesníka baróna de Viel-Castel, ktorý ho zlomyseľne opuncoval nálepkou strašiaka do kapusty, akoby mu závidel bujný účes či nehasnúci vzťah s bohatou lady Blessington, ale to sa bežne stáva, plešatí závidia vlas na hlave a hladní v polievke, našťastie závisť je aj motorom, ktorý ženie, nielen hrdzou, ktorá žerie, koniec koncov ani pretrvávajúca láska k Marguerite, ani svieži esprit okorenený humorom, ktorým udával tón jej literárnemu salónu, ho nezachránili pred nevyhnutným pádom, lebo tento skvelý gavalier, ako ho nazval lord Byron, vzácny druh ideálu predrevolučného Francúza, ktorý prenikol do tajomstva anglickej nudy, žil nad svoje pomery a beznádejne sa topil v dlhoch, čo mi, chvalabohu, nehrozí, lebo nikdy nezabúdam nazrieť do portmonky, nech sa nájdem v ktorejkoľvek krčme, lebo nespúšťam zo zreteľa, že vysoko vyskakovať nemôžem, aj keď nie som poľutovaniahodný grafoman, úbohý škrabák, čo nevie vyplodiť zmysluplný literárny text a rozlíšiť nepodarený pokus, ktorý treba škrtnúť a hodiť do koša, aj keď som nevstúpil na umeleckú pôdu vchodom pre služobníctvo a tvorivú činnosť považujem za neoddeliteľnú súčasť svojej bytosti, ak nie rovno vlastný životný štýl, lebo pripúšťam, že je typickým neurotickým symptómom či obsesiou zaľudňovať prázdny priestor okolo seba fiktívnymi postavami a s pôžitkom vychutnávať slasť z vydareného efektu, z duševného striptízu, aj keď som sa nepustil po vyšliapaných chodníčkoch, ktoré sú síce najschodnejšie, no zároveň vedú k strate vlastnej originality, a získal solídny prehľad v literatúre, kde ma ovplyvnili takí majstri dramatického pera ako Samuel Beckett, Arthur Schnitzler, Jean Anouilh, Luigi Pirandello či Thomas Bernhard, a predsa moje rukopisy prechádzali kľukatými cestami, kedysi podliehali diktátu cenzúry a dnes diktátu peňazí, draho platím za neskromnú ambíciu byť osobitý, za funkciu pečene a pohlavných žliaz, ktorú plním pred nevšimavým, nevďačným, primitívnym a náladovým publi-

kom, za neochotu surfovať na vlnе vzdúvanej vládnuou mocou a neschopnosť podľahnúť falošnej charizme moci, ktorá rozdeľuje vavríny a zároveň zakladá zaslepencom chomút, som ukážkové nemanželské dieťa svojej doby a súčasne produkt neprozreteľného a ľahkomyseľného skríženia genetických daností svojich rodičov, ospravedlniteľného len ich vzájomnou láskou, som výplod sčasti cieľavedomej, sčasti spontánnej manipulácie s bezbranným človečikom, čo sa bežne nazýva výchovou či pedagogickým pôsobením, nečudo, že zo mňa vyrástol nepriateľský, depresívny, lahtikársky a vznetlivý egocentrik, ktorý všetko zvaľuje na nevyspytateľný osud, deziluzívny, skeptický, otrávený a rebelantský duch so zníženým prahom telesnej i duševnej bolesti, aj keď otec bol vzdelaný, rozhladený a skúsený muž s hotovou životnou koncepciou, so stabilným hodnotovým rebríčkcom a prakticky overenými názormi, lebo sa mi zdalo, že ustrnul vo vývoji, že speje k stareckej rigidite, čo je len o niečo krajšia sestrička senility, odmladi ma výraznejšie formovala tunajšia bohéma, ktorá sa zlietala do starej známej svätyne ako osy na med, oveľa lepšie som sa cítil medzi čudesnými existenciami, v hlúčiku spisovateľov, básnikov, muzikantov, výtvarníkov, darmošlapov a milovníčok múz, medzi umelecky najvyhranenejšími osobnosťami, s ktorými som veselo popíjal, aj sa do nemoty spíjal a debatoval do neskorého rána, s ktorými som samopašne hýril a zmožený vyčerpávajúcou konverzáciou náhle usínal, s nástojčivou prudkosťou ma opantala *dipsománia*, konzumoval som širokú škálu alkoholických nápojov, od najlacnejších šumivých vín Portáš a Pelikánus cez delikatesný calvados Oncle Isidore až po chemicky čistý deväťdesiatšesťpercentný špirák, lebo som zistil, že grády v chľaste majú nezvyčajnú schopnosť, že polliter dokáže pretvoriť každého človeka na filozofa a liter každého filozofa na idiota, no keď som sa po preflámovanej noci doťakal domov, zhrozená mama mi privoniavala k ústam,

kým som jej nelútostne nezahryzol do nosa, láskavá ba-
bička zalamovala rukami a prísny otec by mi najradšej
strelil facku, od ktorej rýchlo upustil, keď som zaujal bo-
horovný postoj a nastavil mu líce s provokatívnou vý-
zvou, *len si poslúž, ak sa ti ulaví!*, akiste nezabudol, že
som bol odmalička chorľavé decko, že som svoj neuteše-
ný zdravotný stav nepokryte zneužíval a že telesnými
trestami zo mňa nič súce nevykresal, možno si aj vyčítal,
že v mojej výchove niečo podstatné zanedbal, hlavne keď
sa dozvedel, že ma do tajov erotickej lásky zasväcuje
Flandra, ktorú som zbalil v putike *U Štajeráka*, urputne
sa usiloval zabrániť našim avantúram v jej ošumelej kuti-
ci, márne ju však ako zrelú a skúsenú cundru upozorňo-
val na moju neplnoletosť, bola imúnna proti výčitkám
svedomia, nemilosrdne ošľahaná trpkým životným úde-
lom a z duše pohrdala malomeštiackymi konvenciami,
čím ma okrem svojho milostného umenia vlastne upúta-
la, nakoniec zasiahol jej pasák a prekazil nám pomer, na
cestu do života som dostal po tvári, silný úder ma pripravil
o nevinnosť, vytĺkol mi z hlavy myšlienku na lásku,
nie div, že ma život prestal baviť, skôr než som ho začal
žiť, a jedného dňa som nahovoril kamaráta, lekárnikov-
ho syna, aby mi zaobstaral jed, ktorý som nosil v strie-
bornej dózičke vo vrecku vesty s vedomím, že ho môžem
užiť, keď sa mi zažiada, v sklesnutej nálade som si ho na-
sypal do úst a zapil pohárom vína, ale na smrť, ktorá mala
nastať okamžite, čakám dodnes, lebo otec našiel podozri-
vý prášok a prozreteľne ho vymenil za sódu bikarbónu,
viac som sa nepokúšal ukončiť svoj život, objavil som inú
metódu so stopercentným účinkom, omnoho rozšírenej-
šiu a populárnu, ktorá ma verne sprevádza, odkedy som
začal písať a pociťoval potrebu odstrániť komunikačné
bariéry, koniec koncov aj skúsený Jack London potvrdil,
že silu, ktorú nám dodáva Majster, si nenamýšľame, aku-
rát za ňu po dlhšom čase platíme aj s úrokmi, lenže ktorá
vyčerpaná ľudská bytosť rozmýšľa nad takou ďalekou bu-

dúcnosťou, najmä keď sa chystá prekročiť prah dospelosti a vstúpiť na pôdu univerzity, nedá sa povedať, že ma lákalo štúdium, ale uspokojivý prospech mi núkal možnosť predĺžiť si bezstarostné študentské roky, vtedy som ešte netušil, že mi vládna garnitúra vytkne maloburžoázny pôvod a pošle ma na rok do výroby, kde som pričuchol k tvrdej drine, preháňal rúče učnice a odkiaľ som s úľavou zamieril do posluchárne, aby som sa dôverne zoznámil s materčinou i španielčinou a hlavne s atraktívnymi pipkami, ktoré ma vábili ako pestré kvety svojím nektárom včely, uprednostňoval som krátkodobé známosti a napokon podľahol pôvabom zvodnej Gladioly, ktovie, či by sme sa neboli časom bezbolestne rozišli, keby nečakane neotehotnela a nepostavila nás pred neriešiteľný problém, lebo interrupčná komisia sa odmietla zaoberať naším prípadom, hoci sme argumentovali, že žijeme na cudzom chlebe a dieťa by nám skomplikovalo štúdium, zamierili sme teda na matričný úrad a podstúpili sobášny obrad, hoci sme nemali kde hlavu skloniť, mamu už vtedy zachvátil strach, ktorý nikdy nedokázala celkom potlačiť, a babička ohrňala nos nad mojou vyvolenou, hoci nosila pod srdcom plod našej lásky, syna Hortenza, ktorého zverila do opatery rodičom pod zámienkou, že musí nerušene doštudovať, a tak som sa nestihol vžiť do otcovskej roly, čo mi neskôr ostro vyčítala a uvádzala na súde ako hlavnú príčinu rozvodu, po promočnom akte ma odvelili na vojnu, kde som učil budúcich dôstojníkov rodný jazyk a snažil sa im spopularizovať diela svetovej literatúry, čoraz častejšie som chodieval na hodiny podnapitý a zabával zverencov veselými historkami, čo neušlo veliteľom, ktorí ma degradovali z čatára na slobodníka, hoci sme súťažili o najlepšiu socialistickú brigádu, ten mladický bilag, symbolizujúci nespratnosť a roztopašnosť, však nijako nepoznačil moju kariéru, ktorá sa sľubne rozvíjala v rozhlase navzdory osudovej okupácii bratskými armádami spriateľených štátov,

čo skoncovala s obdobím spoločenského a kultúrneho zdvihu, euforickej nálady, tvorivého a intelektuálneho kvasu, v ktorom mi vyšla zbierka básní *Klesnúť na dno*, nečudo, že ma nelútostní a tendenční literárni kritici zvozlili pod čiernu zem, ale neznechutili, lebo som netrpel predsudkami, že majú patent na rozum, licenciú na neomylnosť a že vedia všetko lepšie ako sám autor, už dávnejšie som si všimol ich profesionálnu posadnutosť všetko škatuľkovať a kategorizovať, čo sa im v mojom prípade nepodarilo, lebo som bol odjakživa osamelý šprintér a nastolený režim ma natolko nefascinoval, aby som ho aj literárne ospieval, najmä keď agilní normalizátori rýchlo zvrátili nádejný vývoj do abnormy a zaviedli účinnú cenzúru, ktorej neuniklo ani jediné neprijateľné slovko, tobôž bystrá či pichľavá pointa, v tom čase sa mi už nezadržateľne rozpadalo manželstvo, s Gladiolou sme si nenávisťne skákali do vlasov a robili naprotiveň, naša láska sa kamsi podela, až keď som uzrel jej chrbát, spoznal som ju celú, a tak som hľadal útočisko v teplých náručiacich súcitných žien, ktoré sa striedali ako na bežiacom páse, a pomaly strácal prehľad o intímnych dobrodružstvách, do ktorých som sa vrhal po dlhom období márnej vernosti, lebo po nechutnom rozvode sa mi Gladiola vyhrážala, že ma zničí, hoci mi neveru odplácala rovnakou mincou, stratil som chuť viazať sa citovo na ženy a dbal na vnútornú výstrahu, aby som sa nezaplietol do ich sladkých osídiel, keď som sa ich už nevládal úplne vzdať, z celého krdľa ma zaujala jedine Podenka, ktorá sa netajila vysokými ambíciami a vábila ma za hranice, kde nepanovala udúšajúca atmosféra, ktorá mi nakoniec dala zbohom, bez milosti ma opustila s krutým komentárom precedeným cez zuby, *vedela som, že v živote nič poriadne nedokážeš!*, hoci som sa na rovinu priznal, že nevládzem opustiť starnúcich rodičov a nechať ich napospas ubíjajúcej samote, po jej bezhlavom úteku som sa ponoril do ďalších básní v snahe zahnať duševný hlad, no zmohol

som sa len na *Smäd*, na úbohý súd, že všetko má v živote pevné miesto, iba láska blúdi ako večný tulák a niekedy nás nevie nájsť, medzitým som prestúpil z rozhlasu do televízie, kde som okamžite vzbudil pozornosť dlhými vlasmi a údajným pozérstvom, čo ma neodradilo, lebo dobrá a zaujímavá póza sa mi videla prijateľnejšia ako mizerný pohyb, čo ocenilo aj nežné pohlavie, lebo sa okolo mňa krútili húfy príťažlivých krások, ibaže mne padla do oka Orchidea, študentka medicíny z exotickkej Kuby, ku ktorej som zahorel vrúcnu láskou a kvôli ktorej som bol ochotný zložiť nový manželský sľub, lebo zosobňovala môj vysnívaný ideál ženy, navzdory evidentnej svojráznosti a bystrosti si ma ctíla a úprimne obdivovala, neupierala mi dominanciu, dôležitú pre rozvoj mužského ega, no zbytočne sme zariaďovali interrupčný zásah, aby ju predčasne nevyhostili za hranice republiky, zásluhou žiarlivej *señory* Konzuely sme u jej manžela na kubánskom veľvyslanectve nepochodili s požiadavkou uzavrieť manželstvo a museli sa navždy rozísť, zistil som, že poznať šťastie je zlomyseľnosťou života, a nazdával sa, že srdcervúcu rozlúčku neprežijem, už v letiskovej hale som sa ožral ako prasa, aby som aspoň na chvíľu zabudol na ohyzdný osud, a vzápätí skončil u nejakej pobehlice, ktorej tvár mi neutkvela v pamäti vzhľadom na zvierajúcu bolesť v hrudi, život sa pomaly vracal do znesiteľných kolají, opäť ma vtiahol medzi známych pusipajtášov, postupne som sa spamätával v ich bujarej spoločnosti, opäť som štrngal ostrohami spôsobom zaujímavým pre umelecky cítiace okolie, najmä pre mojich spolupútnikov Gérarda, ktorý sa narodil v metropole montmartrovskej bohémy a spriahol s Amandínou, a Raymonda, ktorému sa zavesila na krk energická Frndolína, láska nás vždy nachádza nepripravených, hoci sa neraz vycvičeným zrakom obzeráme po vhodnom objekte, inak by som nespozoroval, že ma hltá očami celkom chutná bábika, inak by mi neposkočilo srdce a nepozval by som ju prirodzeným

posunkom k stolu, hoci mi po Orchidei pripadala fádna a nudná, aj meno Kvargla jej padlo ako uliate, lebo väčšinou bývala pasívna a akási otupená, ale vtedy som jej nepochopiteľnej apatii nepripisoval väčší význam, zjavne jej chýbala vzletná duchaplnosť, ktorú nahrádzala dojímavou oddanosťou, samozrejme, ak si nehrkla viac, než zniesla, a nevyvolávala drobné šarvátky, ktoré sme jej veľkodušne odpúšťali, lebo napriek rozkolísanej nálade sa o nás po nejednej preflámovanej noci dojímavovo postarala, nedalo sa prehliadnuť, že priam dychtí za vydajom, ale mňa nelákali manželské okovy, hoci mi mama prehovárala do duše, že by som si mal usporiadať súkromie, lebo také slušné dievča ako Kvargla ma môže priviesť k rozumu, vážne som pochyboval, že raz zmením životný štýl, ktorý mi dokonale vyhovoval, odkedy sa Gladiola znovu vydala a zanovito predtým mnou chránila Hortenza, no po čase som podľahol jej prosbám a vstúpil do stavu manželského, lebo Kvargla ma ubezpečila, že netuží po deťoch a že ma nemieni obmedzovať, hoci som sa pričasto maznal s fľašou, pre ktorú ma vypoklonkovali z televízie, a zakotvil v časopise *Kultúrny svet*, takmer vzápätí sa izolovala od okolia a utiahla do domácnosti, hoci som sa z nej všemožne snažil vytesať dámu, v role Pygmaliona som však zlyhal, a tak som stavil na jej pokoru a vernosť, čo som jej sám upieral, lebo na každom kroku na mňa číhalo pokušenie dokázať si mužnosť a potenciú, čomu sa nedalo odolať, pamätám sa, že už krátko po svadbe mi povolili nervy, lebo nepredvídane počala a zrazu sa plodu nechcela vzdať, akoby celkom zabudla na svoje slová, no lekári ju, našťastie, podrobili dôkladnej prehliadke a sami jej pre istotu navrhli potrat, keď im prezradila, že jej brat Schizoid trpí vážnou duševnou chorobou, *paranoidnou schizofréniou*, a že ho prenasledujú halucinácie i bludy, ktoré musí tlmiť neuroleptikami, navyše mi klala oči jej znížená iniciatíva a vôľa, čoraz častejšia záhaľčivosť a bezcieľnosť, strata záujmu o okoli-

tý svet, ba nevládal som ich zatvárať ani nad jej spoločnou emotivitou, ktorá ma vháňala do náručia milieniek, až kým som sa bezhlavo nezamiloval do Trvalky a citovo neponoril do slubne sa rozvíjajúceho vzťahu, čo mi pripomenulo Alfreda de Vigny, ktorý sa zvyčajne správal zdržanlivo, kým medzi obrovitými brestmi na Grande-Allée nezočil nádhernú dcéru sira Hughu Millsa Bunburyho a kým sa v ňom neroznietil plameň lásky, no keď nástojčivo žiadal o jej ruku otrundženého nádejného svokra, ani zďaleka netušil, že jeho drahá Lydie neporozumie básňam, čo jej s láskou venoval, a že tak skoro stučnie, žiaľ, nevyhol som sa chúlостivej situácii, Kvarglu zachvátila zlosť a žiarlivosť, zasypala ma nezmyselnými výčtkami, hoci sama duševne i telesne upadala, viditeľne napúchala, neposkytla mi oporu, nedožičila čas, aby som sa spamätal z lúbostného ošialu, podala žiadosť o rozvod a odsťahovala sa zo spoločnej domácnosti do podnájmu, utekala pred životným sklamaním, ktoré údajne spustilo jej chorobu, *simplexnú schizofréniu*, čo sa lekárom ťažko diagnostikuje vzhľadom na jej latentný priebeh a absentujúce halucinácie, ale to som sa dozvedel neskôr, keď už u mňa bývala Trvalka so svojimi ratolesťami Uragánom a Meluzínou, čo neúnavne prevracali dom hore nohami a dávali mi neskrývane najavo, že som ich olúpil o starostlivého otecka Mistrála, ktorého mamička kvôli mne odvrhla, usiloval som sa pochopiť tie detské duše a jednak som ich vnímal ako cudzorodé živly, čo mi vtrhli do súkromia, veď som sa nestaral ani o vlastného Hortenza a nebažil po ďalších potomkoch, čoskoro vášeň vyprchala a rozplynula sa v sivej jednotvárnosti a malicherných banálnostiach, ktoré nám servíroval každodenný život, prenasledoval ma pocit, že som ľahšie znášal hypoaktívnu Kvarglu než hyperaktívnych vetroplachov, čo sa na mňa pozerali cez prsty, nie div, že sa schyľovalo k nevyhnutnému rozchodu, ktorý Trvalku rozžialil, doslova zložil, a tak sa Kvargla vrátila a zaujala pozíciu panej

domu, hoci nie vznešenej, predsa vcelku obstojnej, lebo vďaka psychofarmakám sa jej zdravotný stav znormalizoval, svojou (s)prostotou síce ostro kontrastovala s jedinečným zariadením domu, ale pomohla mi získať prepočetný pokoj, lebo som zabíjal čas básnickou tvorbou, písal *Prístavy*, zachytával na papier hĺbku nešťastia, čo som prežíval, napätie, frustráciu, kastráciu, bolesť, keď som ich už nemohol vykričať do sveta, lebo láska mi dala krídla, aby mi ukázala, do akých výšav som schopný vzlietnuť a odkiaľ strmhlav padnúť na hubu, pozbieral som vlastné črepiny a načrtoval smutnú víziu, bohatší o trpký poznatok, že pôžitky korumpujú a utrpenie nezúšlachťuje, po čase som znovu nadviazal kontakt s Trvalkou a schovával sa v jej byte, aby som nerozdúchaval žiarlivosť a nevyvádzať z miery Kvarglu, ktorá ma aj tak rýchlo prekukla, ale už neopustila, veď som jej zabezpečil pohodlný život, nemusela sa naháňať ani pretŕhať od domácich prác, so zaťatými zubami mi tolerovala záletnícku povahu, notorickú prelietavosť, aj keď sa s ňou nikdy celkom nezmierila, neraz po mne šlahala nenávisťnými zrenicami, občas si neodpustila nechutný hysterický výstup, no zároveň pripúšťala, že nie je očarujúcim výstavným exemplárom, ktorým by som sa mohol hrdiť na verejnosti, lebo sa už stihla rozkysnúť, čo mali na svedomí nešťastné lieky, ktoré ju udržiavali v norme a umožňovali jej naďalej chodiť do zamestnania, kým mne už osadenstvo redakcie časopisu *Kultúrny svet* liezlo hore krkom, čoraz častejšie som flirtoval s myšlienkou, že by mi bolo lepšie na voľnej nohe, najmä keď mi pred vnútorným zrakom defilovali historické a literárne osobnosti, antickí bohovia a hrdinovia, čo mi vnukli inšpiráciu na originálne verše, na *Portréty*, ale odhodlal som sa to zabaliť až po jednej hlúpej roztržke, na ktorú bol šéfredaktor ochotný zabudnúť, mňa však natolko otrávil, že som trval na výpovedi, navyše ma lákala perspektíva utiahnuť sa do pracovne a písať, keď si sám zmyslím, nie vtedy, keď